

eenmaal zover gevorderd was, kwam ook de financiering weer ter sprake. In de bestuursvergadering werden de al vaker gehoorde beschouwingen geuit, die varieerden van een vast vertrouwen, dat de benodigde gelden er zouden komen tot een aan pessimisme grenzende scepsis. Ten slotte werd men het er over eens, allereerst te trachten van de jury een warm gesteld rapport los te krijgen en daartoe een bezoek te brengen aan professor Evers en vervolgens de pers uit te nodigen, het ontwerp te bezichtigen, in het bijzonder de N.R.Ct. te bewerken om stemming te maken onder haar lezerskring en de boekhandelaren te verzoeken, foto's van het ontwerp uit te stallen. Bovendien deed de secretaris nog eens een beroep op de aanwezige bestuursleden, om, nu het besluit eenmaal gevallen was, hun defaitistische houding te laten varen en met vast vertrouwen op het welslagen van de onderneming naar buiten op te treden onder de leuze „De fontein komt!”

Dit vertrouwen kreeg echter wel een schok toen op de bestuursvergadering van 29 december 1906 de heer Werner verslag kwam uitbrengen van een door hem aan de heren Evers en Odé gebracht bezoek. Het was hem toen n.l. gebleken, dat deze juryleden zich niet konden verenigen met het gewijzigde ontwerp: zo wensten zij in plaats van de krachtige mannenfiguren kinderfiguurtjes, waardoor naar de mening van de beeldhouwer de in zijn werk neergelegde gedachte verloren zou gaan: hij had n.l. in die figuren iets krachtigs en feestelijks tot uitdrukking willen brengen. Ook wenste de jury de bovenfiguur op een schaal van 1 M uitgevoerd te zien om te kunnen beoordelen of inderdaad bij grotere uitvoering het beeldhouwwerk zou voldoen. Werner was wel bereid aan deze laatste wens tegemoet te komen, maar zou dan graag een beloning ontvangen voor deze voorlopige werkzaamheden. Overigens meende hij, dat de heren Evers en Odé een andere kunst-richting waren toegedaan en zou hij gaarne zien, dat er een anders samengestelde jury werd benoemd; in dit verband noemde hij de namen van enkele kunstenaars van naam, die zijn werk vermoedelijk meer zouden waarderen.

Na veel heen en weer gepraat besloot het bestuur de beeldhouwer een beloning van f 300,— toe te kennen voor het geval het beeld onverhoopt niet in de smaak van de jury zou vallen, terwijl, als dat wel het geval mocht zijn, die som in mindering zou gebracht worden van het gehele honorarium, bij het eindrapport